

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Ive Lujak zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa odvjetnica S. D., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi propuštanja donošenja pojedinačne odluke, u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 15. siječnja 2020.

r i j e š i o j e

I. Tužba se odbacuje.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Tužitelj je Sudu podnio tužbu zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke, te postupanja javnopravnog tijela u zakonom propisanom roku. U tužbi navodi da je dana 21. siječnja 2019. putem Povjerenika za informiranje podnio prijedlog radi izvršenja nenovčane obveze, broj: 19-167/17-091/27-15/140, koji je taj potom dostavio Grad Z., Gradski ured za opću upravu. Dana 17. listopada 2019. tuženik je zaprimio žalbu radi neodlučivanja o zahtjevu o prijedlogu za izvršenjem nenovčane obveze, jer Grad Z., Gradski ured za opću upravu nije riješio prijedlog radi izvršenja nenovčane obveze. Stoga je rok da tuženik dostavi odluku o žalbi tužitelja istekao najkasnije dana 25. studenoga 2019. Kako njegova žalba nije riješena, predlaže da se naloži tuženiku da donese odluku o žalbi, te da mu se naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kn.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/122, urbroj: 401-01/10-19-21 od 2. siječnja 2019. odlučeno o žalbi u tom predmetu. Dana 21. siječnja 2019. tuženik je zaprimio prijedlog tužitelja za donošenjem rješenja o izvršenju navedenog rješenja. S obzirom da Grad Z. nije postupio sukladno izvršnom rješenju tuženika od 2. siječnja 2019., dopisom od 2. srpnja 2019. prijedlog za izvršenje ustupljen je Gradskom uredu za opću upravu Grada Z. kao nadležnom tijelu za izvršenje u smislu odredbe članka 138. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Dana 21. lipnja 2019. tuženik je zaprimio podnesak Gradskog ureda za opću upravu Grada Z. iz kojeg u bitnom proizlazi da ured smatra da nije nadležan za izvršenje tog rješenja. Dana 17. listopada 2019. tuženik je zaprimio žalbu tužitelja od 15. listopada 2019. izjavljenu zbog toga što Ured za opću upravu

Grada Z. nije donio odluku o izvršenju rješenja tuženika od 2. siječnja 2019., te je tuženik ovom Sudu podnio prijedlog za rješavanje sukoba nadležnosti, povodom kojeg odluka još nije zaprimljena. Međutim, u odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja ističe se da je po tužbi tužitelja koju je isti podnio 5. svibnja 2019. također zbog propuštanja donošenja pojedinačne odluke, te postupanja u zakonom propisanom roku po prijedlogu radi izvršenja nenovčane obveze, a na temelju izvršnog rješenja tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/195, urbroj: 401-01/10-19-16 od 2. siječnja 2019. Sud donio rješenje poslovni broj: UsII-254/19-6 od 20. studenoga 2019. kojom je istu odbacio kao nedopuštenu, uz obrazloženje da se ne radi o izvršenju nenovčane obveze iz članka 138. ZUP-a, odnosno da se ne radi o rješenju podobnom za izvršenje u smislu članka 133. navedenog Zakona. Stoga predlaže tužbu odbaciti.

Sud je sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavio tužitelju.

Tužba nije dopuštena.

Uvidom u ovosudni spis poslovni broj: UrII-259/19 utvrđeno je da je rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/18-01/122, urbroj: 401-01/10-19-21 od 2. siječnja 2019. naloženo prvostupanjskom javnopravnom tijelu Gradu Z. da u roku od osam dana od zaprimanja tog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama H. Š. od 28. kolovoza 2017. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.).

Kako po nalogu iz tog rješenja tuženika Grad Z. nije postupio, to je tužitelj od tuženika zatražio izvršenje naprijed navedenog rješenja, pa nakon što tuženik nije postupio po njegovom prijedlogu ustao je s ovom tužbom tražeći izvršenje nenovčane obveze.

Međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o izvršenju nenovčane obveze iz članka 138. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP), a niti se ovdje uopće radi o rješenju podobnom za izvršenje u smislu članka 133. ZUP-a. Naime, da bi se uopće moglo pristupiti prisilnom izvršenju rješenja, s tim rješenjem stranci mora biti određena neka obveza, koju stranka nije izvršila dobrovoljno, na način i u roku iz tog rješenja, nakon čega se tek (uz ispunjenje i drugim zakonom propisanih uvjeta) može pristupiti prisilnom izvršenju u cilju uspostave stanja određenog izrekom rješenja koje se izvršava.

Rješenjem tuženika, čije izvršenje tužitelj traži, tužitelju se ne nalažu nikakve obveze, pa ovaj Sud nalazi da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredaba ZUP-a koje se odnose na izvršenje rješenja, jer ovdje, po prirodi stvari, prisilnog izvršenja niti nema.

Kako se ovdje uopće ne radi o izvršenju nenovčane obveze u smislu odredbe članka 138. do 144. ZUP-a, nego o institutu šutnje prvostupanjskog javnopravnog tijela, to ne opstoji šutnja tuženika za odlučivanje o prijedlogu tužitelja za izvršenje tuženikovog rješenja, već tužitelj ima mogućnost svoja prava s tim u vezi štiti uporabom zakonom propisanog pravnog lijeka vezano za institut šutnje.

Tužitelj, međutim nije izjavio žalbu zbog nedonošenja odluke tijela javne vlasti povodom njegovog zahtjeva za pristup informacijama, a sukladno nalogu iz rješenja tuženika od 2. siječnja 2019. slijedom čega nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe.

Prema odredbi članka 30. stavka 1. točke 3. ZUS-a Sud će rješenjem odbaciti tužbu, jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora, ako utvrdi da protiv pojedinačne odluke, postupanja ili upravnog ugovora nije iskorišten redovit pravni lijek.

Ovakvo pravno shvaćanje izraženo je već u odluci ovog Suda poslovni broj: UsII-254/19 na koju osnovano upućuje tuženik.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 30. stavka 1. točke 3. ZUS-a odlučiti kao pod točkom I. izreke, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke) utemeljena je na odredbi članka 79. stavka 4. istog Zakona.

U Zagrebu 15. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.